

[Lølf Hermann]

natur- og miljømæssig art der er i sigte som en konsekvens af de lovændringer, der er bebudet. Hvad vi hidtil har stiftet bekendtskab med, har i hvert fald ikke gjort os klogere. Det er stadig således, at den kritik, der er rettet mod debatindlæggene, og som også falder tilbage på afbureaukratiseringsplanen, ikke er besvaret, al den stund ministeren ikke seriøst har taget til genmæle mod, at lovforenklingsproceduren udelukkende skulle basere sig på et ønske om bureaukratiske forenklinger.

Om den kommende planlægningslov siger ministeren bl.a., at de landsplanmæssige styringsmidler skal gøres klarere og mere effektive. Man spørger sig selv, hvad det egentlig vil sige. Og så viser det sig, når vi bliver konkrete, at det bl.a. handler om nogle »baghaveproblemer«, som ministeren kalder det. Jeg har forstået »baghaveproblemerne« som et klart udtryk for, at den miljøbevidsthed, der er slået igennem her i landet i de senere år, er opstået som en konsekvens af et svigt i forholdet mellem borgere og myndigheder.

Når placeringen af TV 2-masterne har givet anledning til problemer, skyldes det frygten hos borgerne for, at de ikke i tilstrækkeligt omfang tages med på råd om de konkrete placeringer. Hverken jeg eller andre har på noget tidspunkt været af den opfattelse, at borgerne ikke ville have disse TV 2-master. Problemet er opstået på grund af en frygt for og en viden om, at man bliver tromlet hen over hovedet, og på grund af bevidstheden om, at hele den demokratiske tankegang, der ligger bag planlovgivningen i øvrigt, har lidt en krank skæbne. Hver gang borgerne har protesteret, er de ganske enkelt blevet stemt ned.

Hvis det var således, at man måske i højere grad havde benyttet borgernes bevidsthed om deres eget værd og om deres egen position i planlægningsprocessen til at tage en reel diskussion op med dem, til at præsentere dem for nogle alternativer, de kunne vælge imellem, tror jeg også, at de »baghaveproblemer«, som ministeren taler om kan være vanskelige, og som åbenbart bl.a. skal medføre, at man skærper landsplaninstrumenterne, kunne være løst på en helt, helt anden og langt mere tilfredsstillende måde.

I stedet havner ministeren i den situation, at man ikke rigtig ved, hvad man skal bruge den borgerlige miljøbevidsthed til. Ministeren læg-

ger op til at sige: Så må jeg bruge nogle landsplanbeføjelser noget mere effektivt og måske noget hurtigere, når tingene er gået i hårdknude.

Er det den rigtige måde at tolke signalerne fra borgerne på, at man siger: Når der skal være så meget vrøvl, så bestemmer jeg? For det er jo i realiteten det, man siger. Det er ikke udslag af en ægte demokratisk tankegang. Og skal det så være således, at når ministeren har bestemt, er anke- og indsigelsesmulighederne bortfaldet? Det får vi intet svar på ved at læse ministerens redegørelse.

Men lad os tage et eksempel: For ikke ret lang tid siden var der en vældig diskussion om placeringen af et Kommunekemi II i årensplaningsanlægget ved Løgstør. Sagen er ikke færdigbehandlet endnu i Nordjyllands Amtsråd, og der er stadig væk en del borgeruro i området. Nu er det jo selvfølgelig oplagt, at et eller andet sted skal disse virksomheder – som selvfølgelig har nogle miljømæssige gener knyttet til sig, deres gode formål ufortalt – placeres.

Kunne man ved en mere åben procedure og en mere demokratisk indstilling have klaret problemet i Løgstør? Kunne man fra de lokale myndigheders side have spillet langt, langt mere sammen med befolkningen, end det faktisk skete, hvor man i stedet skabte en konfrontation? Er det det problem, ministeren vil løse med sine landsplandirektiver i fremtiden? Og hvorfor er ministeren så ikke allerede gået ind nu og har forsøgt at løse problemet med et landsplandirektiv?

På mig virker det, som om ministeren helst vil holde sig til det overordnede, når hun taler om behovet for en forstærket planlægningsindsats ud fra et helhedssyn, så lokale og nationale interesser bindes sammen. Det lyder jo kønt, må man sige. Men hvad betyder det?

Vi ved, at zoneloven skal forsvinde som selvstændig lov. Vi ved også, at kompetencen til at bestemme i det åbne land skal henlægges til amtsrådene. Men skal amtsrådene bestemme det hele i det åbne land? Og hvilke beføjelser skal amtsrådene have i det åbne land?

Fru Dorte Bennedsen har været inde på, at det nok indebærer, at fredningsnævnene skal væk. Det fremgik i hvert fald af dagspressen efter ministerens pressekonference, at det nok var tanken. Men endnu har vi ikke fået nogen selvstændig begrundelse for, at disse frednings-